

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

**Halkları
Köleleştiren
Emperyalist
Savaş
Hayır!**

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 62/Mart 2022

Fiyatı:3 TL

Sınıf Hareketi Yeni Bir Atılımın Eşiğinde! Kavgaya Hazır OI !

Ekonomik Krizden Siyasal Krize Doğru

Söz ve Eylem ile İşbaşı Gazetesi uzun bir dönemden beri emperyalist tekeller ve devletler arasında pazarların ve dünyanın paylaşımına yönelik keskin bir mücadelenin sürdüğüne dikkat çekiyor. 2021 başından bugüne gelişmeler dünyada emperyalist savaş tehlikesinin daha bir görünür hale geldiğini gösteriyor. Dünya bir emperyalist savaş ve bir altüst oluşun eşiğinde duruyor. Dünya kapitalizminin 2008'de girdiği ekonomik kriz, bugün yeni bir aşamaya girdi. Kriz başladığında kapitalist devletler, ekonomik faaliyetin aksamasını ve batıkları önlemek için faizleri aşağı çekerek varlık alımlarını büyüttüler. Zordaki tekellere hisseleri karşılığında düşük faizli milyarlarca dolar aktarıldı. Bu şirketler devlet bütçeleri ve devlet ihaleleriyle beslendi. Bu kapitalizm tarihinde dönemsel olarak yaşanan özelleştirmeden devletleştirmeye fiili bir geçişti.

Meta hareketinin kesintiye uğramasını önleyen tedbirler alındı. Düşük faizli tüketici kredileri devreye sokuldu.

Bütün bunlar, Merkez bankalarının aralıksız para basmasıyla finanse edildi. Dünya piyasalarında dönen para miktarı, on kattan fazla arttı. Krizin başında dolaşımdaki dolar 1 trilyonken, bugün 9,5 trilyona ulaştı. Diğer merkez bankaları da aynı yolu izledi. Pandeminin üretimde ve meta dolaşımında yol açtığı kesintilerle bu politikalar genişletilerek sürdürüldü. Krizden çıkış için alındığı söylenen bütün bu önlemler krizin geçici olarak ötelenmesinden başka bir sonuç vermedi.

sayfa2

birinci sayfa devam

Şimdi dünya kapitalizmi bu önlemlerin büyüttüğü daha derin keskin bir krizle karşı karşıya. Enflasyon kontrol edilemez boyutlara, tüketici kredilerindeki artış sürdürülemez bir büyüklüğe ulaştı; bunu üretimde daralma ve artan işsizlik izliyor.

Dünya kapitalist krizinin bu aşamasında, ekonomik kriz sosyal ve siyasal bir krize dönüşüyor. Sermaye ve sermaye devletleri 2008'den bugüne sık sık krizin aşılmakta olduğunu söylemelerine karşın, krizin sınıfsal ve sosyal patlamalara yol açabileceği hesabıyla önlemler almakta duraksamadılar. Her devlet kendini muhtemel patlamalara karşı yeni baskı yasalarıyla donattı. Pandemi bu amaçla bir toplumsal laboratuvar olarak kullanıldı. Pandemi bahane edilerek Olaganüstü hal uygulamalarına geçildi. Dünyanın en "demokratik" devletlerinden biri olarak sunulan Kanada'da, kamyoncuların gösterilerine karşı ilan edilen Olağanüstü hâl ve banka hesaplarına el koyma tehdidi, baskı ve şiddetin kapitalizmin temel düsturu haline geldiğinin son olmayan örneğidir. Giderek artan emperyalist savaş olasılığı, kapitalizmin bu güncel yöneliminin başka bir boyutudur. Derinleşen kriz savaşı beslediği gibi, savaş olasılığı da enerji ve gıda krizleriyle birleşerek mevcut krizi derinleştiriyor. Son dönemde yeniden alevlenen Ukrayna krizi, bölgesel savaşların küçük bir kıvılcımla dünya çapında bir savaşa dönüşebileceğini gösteriyor.

Türkiye; ekonomisi, siyaseti ve toplumsal durumuyla dünya kapitalist sistemi içinde en kırılgan ülkelerin başında yer alıyor. Bütçe açığı, dış ticaret açığı ve cari açık büyüyor. Ülkenin borçlanma risk primi 550 puanı geçmiş durumda. Türkiye sanayisinin %70'i ham ve ara maddede dışa bağımlı olduğu ve 2022'de 200 milyar dolar borç ödemesi gerektiği dikkate alındığında, bu yüksek risk primiyle ekonominin çarklarının dönmesi için ihtiyaç duyduğu döviz temin etme olasılığı zayıflıyor. Yeni borç bulmada zorlanıyor, bulduğunda ise dolar cinsinden %7,5 gibi çok yüksek bir faiz ödemek zorunda.

Bu kriz döneminde büyük firmaların, bankaların kârları katlanarak arttı. Çünkü onlar krizi kâra döndürme olanaklarına, bankalara, borsalara ve fabrikalara sahipler. Çünkü devlet onların devleti ve her sıkıştıklarında, vergi istisnaları, kredi destekleri, kamu ve ihaleler yoluyla işçiden emekçiden toplanan vergileri onların kasasına akıtıyor.

Bu vurgun ve soygunun öteki yüzünde işçi ve emekçilerin daha fazla çalışıp, daha fazla sömürülüp daha fazla yoksullaşması vardır. Fiyat artışları, işsizlik ve vergiler yoluyla işçi ve emekçiden alınarak sermayeye aktarılıyor. % 100'leri geçen enflasyonla halkın cebinde kalan son kuruşunu da çalışıyorlar. Bunlar yetmezmiş gibi Erdoğan, pişkinlikle dönüp işçiye emekçiye külfeti paylaşalım çağrısı yapıyor. Bu pişkinlik neden! Çünkü, çeşitli yön-

temlerle, milliyetçilik, şovenizm, dini söylem, kırıntı yardımlar vb. sebeplerle böldükleri işçi ve emekçilerden ciddi bir tepki gelmeyeceğini hesap ediyorlar. Doğrudur, onların paraları, orduları polisleri hapishaneleri, yalanları gerçekmiş gibi sunan medya orduları var, bunlar yetmediğinde sahte kurtuluş reçeteleri devreye sokuluyor. İşçi ve emekçiler, seçim tartışmalarıyla oyalanıyor; seçime üç yıl kala başlatılan zamanında, erken, ya da baskın seçim söylemiyle kitlelerin öfkesi ve enerjisi kontrol altına alınıyor. Her gün birbirlerine küfreden burjuva hükümet ve muhalefet, anlamsız seçim tartışmalarıyla işçi ve emekçileri hak arama ve eylemden uzak tutmak konusunda birleşti. Hükümet sokağa çıkanları polis copu ve hapishaneyle tehdit etti, muhalefet ise provokasyona gelmemekle ikna etmeye çalıştı. Bütün bunlara rağmen güçlü olan sermaye ve onun devleti değil, güçsüz olan işçi ve emekçilerdir. Vaatler, baskı ve terörle kendi çıkarlarına yabancılaştırılan, işçi ve emekçilerdir. İşçi ve emekçilerin geriliği ve bölünmüşlüğüne dayalı bu güçsüzlüğü, karşı tarafı yani sermaye ve onun devletini ayakta tutuyor.

Ama kriz ve yoksulluk sermayenin lehine kurulu bu dengeyi bozuyor. Sermaye ve devletin işçi sınıfı ve emekçiler üzerine kurduğu ideolojik ve fiziki şiddete dayalı korku yavaşta olsa dağılıyor. Son dönemde artan protestolar, işçi direnişleri, doğal yaşamı korumaya yönelik direnişler, kadınların taciz ve katliamlara yönelik eylemleri, eşitlik mücadeleleri, gençlerin özerk bilimsel üniversite ve barınma hakkı mücadeleleri, köylülerin doğanın yıkımına karşı yürüttükleri yaşam hakkı mücadeleleri, yoksul ve küçük köylülerin emeğinin hakkını koruma mücadeleleri, işsizliğe ve hayat pahalılığına karşı gittikçe büyüyen öfke, bütün bunlar düzenin altında patlayıcı bir yığınının olduğu ve patlamaya hazır bir enerjinin biriktiğini gösteriyor. Ancak tekil ya da grupsal eylemler, biriken bu enerjiyi büyütüyor, tersine çoğu durumda bu tür eylemler, güç ve enerji kaybına yol açıyor.

Nesnel olarak büyüme eğilimindeki bu öfke ve enerjinin tekil ve grupsal eylemlerin tıpkı, küçük derelerin birleşerek coşkun bir nehir haline gelmesi gibi, ülke çapında etkili ve yığinsal eylemlere dönüştürülmesi gerekiyor.

Bu konuda asıl sorumluluk devrimci ve komünist hareketlere düşüyor. Ama bunun için devrimci ve komünist hareketlerin bu sorumluluğu üstlenecek bir bakış açısına sahip olması, ilk başta kendilerini birleşik bir güç olarak örgütlemesi gerekiyor. Bu örnek üzerinden hareket edersek, önce daha bilinçli ve örgütlü güçlerin küçük nehrini oluşturmak gerekiyor. Ancak böyle davranarak ülke çapında birleşik eylemin hareket ettirici gücü olunabilir.

Emperyalist Savaşa Bir Adım Daha

1991'de Sovyetler Birliği'nin çökmesinin ardından bağımsızlığını ilan eden 15 devletten 11'i (Belarus, Ukrayna, Kazakistan Kırgızistan, Tacikistan, Özbekistan, Türkmenistan, Azerbaycan, Ermenistan, Rusya Federasyonu, Moldova) 1991 sonunda bir araya gelerek Bağımsız Devletler Topluluğu'nu kurdu. Bu Sovyetler Birliği'nin dağılmasının yarattığı boşluğun yol açacağı kaosu denetim altına almaya yönelik başarısız bir hamleydi. Önce 2005'te Türkmenistan, ardından 2013'te Gürcistan ve 2014'te Ukrayna anlaşmayı parlamentosunda onaylamayarak topluluktan ayrıldı ve birlik büyük ölçüde kâğıt üzerinde kaldı.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra emperyalist devletler (ABD, AB ve İngiltere) geride kalan mirası paylaşmak için harekete geçti. Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkeleri paylaşım masasına yatırıldı. Yugoslavya yedi, Çekoslovakya iki devlete bölündü, Kuzey Makedonya'da ayrı bir devlet kuruldu. 2004 ve 2013 yılları arasında Arnavutluk, Bosna Hersek, Kuzey Makedonya, Karadağ ve Sırbistan hariç diğer bütün Balkan ve Baltık ülkeleri AB'nin ekonomik, Ukrayna hariç Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkelerinin hepsi ise NATO vasıtasıyla ABD'nin siyasi nüfus alanı altına alındı.

ABD ve İngiltere kollarını Sovyetler Birliği'nden arta kalan Kafkasya'ya ve Orta Asya'daki ülkelere uzat-

tı. ABD 2001 Afganistan işgali ile "teröre karşı mücadele" adı altında Kırgızistan, Kazakistan, Tacikistan ve Özbekistan hava sahalarını kullanma olanağını elde etti ve bu ülkelerin büyük bir kısmında ABD üsleri kuruldu. Bu faaliyetler Soros Vakfı tarafından finanse edildi. Sivil toplum örgütleri kuruldu, her meslekten tanınmış kişiler devşirildi, medyanın önemli köşe taşları ele geçirildi, paramiliter güçler örgütlendi.

Uygulamalar sivil toplum örgütleri eliyle başlatıldı. Protestolarda paramiliter güçler devreye sokularak sonuç alındı. İlk uygulama güneyde Rusya'nın Kafkaslara açılan kapısı olan Gürcistan'da başlatıldı.

Buranın düşürülmesi Rusya'nın izolasyonunda kilit bir öneme sahipti. 2003 seçimlerinin ardından plan devreye sokuldu. Seçimi Şevardnatze kazandı. Muhalefet seçime hile karıştırıldığını ileri sürdü. Protestolar sivil toplum örgütleri eliyle başlatıldı ve darbe gerçekleşti. Şevardnatze istifa etmek zorunda kaldı. 2004'de yenilenen seçimleri ABD vatandaşı Saakaşvili kazandı. Yeni Gürcistan hükümeti; Acaristan, Güney Osetya ve

Abhazy'a'nın özerkliklerini kaldırdı. Rusya'dan Gürcistan'daki üslerini kapatması istendi. Bu plan 2004'te Ukrayna'da uygulandı, AB ve ABD'nin desteklediği aday seçimleri kaybetti. Seçimlere hile karıştırıldığı gerekçesiyle bindirilmiş kıtalar harekete geçirildi ve seçim iptal edildi. ABD ve AB yanlısı Viktor Yuşçenko iktidara geldi. Donbass bölgesinin özerkliği ortadan kaldırıldı. Aynı senaryo 2005'te Kırgızistan'da başarıyla uygulandı. Mayıs 2005'te Özbekistan'daki uygulama başarısız oldu.

1991-2000 yılları arasında Rusya Federasyonu yaşanan etnik çatışmalar, yağmalar, ekonomik ve siyasi krizler nedeniyle uluslararası bir güç olma özelliğini kaybetmiş gibiydi.

Kavgaya Hazır Ol

Zevahiri Kurtarmak

Ferda Kar

Sınıf sendikacılığından uzak bir anlayışla yönetilen sendikalar için en zor dönemler, TİS süreçleridir desek yanılmamış oluruz herhalde.

Bir taraftan sermaye ve onun devletine karşı ekonomik ve politik görevlerini yerine getirmekle sorumluluk hissedeceksin, diğer taraftan seni var eden üyelerine bu durumu demogoji yaparak örtme çabası içinde olacaksın ve sermaye ile her karşılaşmada sanki işçilerin siperindeymiş gibi davranacaksın.

İşçiler mevzilerine gelenlerin, aristokrat işçi kesimini oluşturan ve kendi konumlarını korumak adına geldiklerini artık biliyorlar.

Ekim 2021 de Metal iş kolunda başlayan TİS sürecinin sonunda maalesef, ama şimdilik bir taraf yine kazandı. Kazanamayan işçiler oldu. Sermaye mevcut ekonomik koşullar göz önüne alındığında düşük bir ücret artışıyla iki yılı garanti ederken, bu süreçte en büyük destekçisi sendikalar da zevahiri kurtarmış oldu. Bu süreçte işçi cephesinde bir çok ilk diyebileceğimiz tepkiler ortaya kondu. Yaklaşık 130 bin işçiyi ilgilendiren TİS süreci için, Türk Metal ve Birleşik Metal sendikaları birer taslak metin hazırlayarak kamuoyuyla taleplerini paylaştılar.

Bu taleplere işçilerin tepkisi gecikmedi. Bu taslak metinlerin yenilenmesi taleplerini bir çok fabrika içinde ve dışında yapılan eylemlerle dile getirdiler. Ülkede yüzde 80-100 gibi rakamlarla ifade edilen enflasyon beklentisinde, ortalama yüzde 29 luk bir ücret artışının kabul edilir bir tarafı da yoktur.

Sendikalar işçilerin taslak metinlere olan itirazlarına kulak tıkayıp görmezden gelerek, 12 Ocak ta MESS'le toplu sözleşmeyi imzaladılar. Ülkede yüzde 100'lük bir enflasyon olacağı açıkken, yapılan sözleşme ile işçilere

ilk altı ay için yüzde 27.44 lük bir ücret artışı, ikinci altı ay için ise enflasyon korumalı yüzde 30 bir ücret zammı kabul edildi. İmzalanan sözleşmede ki zammı "sefalet zammı" olarak gören bir çok işletmede işçiler durumu protesto ederek sendikadan ek sözleşme yapmasını talep ettiler.

Mersin de bulunan Çimsetaş fabrikasında işçiler yapılan zammı kabul etmeyerek 4 gün iş bıraktı. İşçilerin sözleşmeye karşı geliştirdikleri tepkiyi sadece ücret meselesi olarak okumak eksik olur, sürecin siyasal bir mücadeleye evrildiğini görmek gerekir.

İki sene önce imzalanan sözleşme sürecinde ya da daha öncekilerinde ücret artışları kabul edilebilir bir seviyede miydi ki tepkiler oluşmadı.

Dolayısıyla yoksulluğun artmasıyla, sınıf mücadelesinin gelişmesi arasında doğru bir orantı yoktur gerçekliğini de göz ardı etmemeliyiz.

Üstelik burjuva siyasetin "normalleşme" havasına soktuğu bir beklenti, toplumda hatta bir çok sol çevrede de karşılık bulmuşken, burjuva muhalefetin aman seçimlere gidiyoruz eylem miting yapmayın, gösteri yapmayın o hal ilan ederler telkinleri de ortalıkta çınlarken, bu tür hareketliliği önemsemek gerekir.

Ayrıca sendikal örgütlenmenin engellendiği, işçi emekçilerin, kadınların, gençlerin ve LGBT bireylerin her türlü eylemlerinin yasaklandığı, işten atmaların kolaylaştığı hal o hal değilse hangi haldir.

Kapitalist özel mülkiyet düzeni işçiye, emekçiye sömürü ve yoksulluktan başka bir gelecek sunamaz. Bu köhne düzeni yıkacak olan işçi sınıfının örgütlü devrimci mücadelesidir.

Her insan, tek başına güçsüzdür, ince bir çubuk gibidir, ama eğer bu ince çubuklar birbirine sıkıca bağlanırsa, kimse ortaya çıkan süpürgeyi her türlü pisliği süpürmekten alıkoyamaz.

O zaman sadece patronlardan değil, onları destekleyen sendikaları da süpürüp tarihin çöplüğüne atmalıyız..

Birleş..Örgütlen..

Zam Yağmurunda Eriyen Ücretler ve İşçi Sınıfı

Nevzat Eraydın

İşçi sınıfının korkularından kurtulması için işçilerin örgütlü olması gerekiyor. Dünyada ve Türkiye’de de enflasyonun artması ve enflasyon karşısında ücretlerin her geçen gün daha da azalması, alım gücünün düşmesi, her geçen gün yaşamının daha da zorlaştığı bugünlerde asgari ücret belirlendi. Asgari ücrete yüksek zam yapıldığı açıklandı.

Asgari ücretin belirlenmesinin ardından her şeye belirlenen zamlarla -ücretin kat kat fazlası- temel ihtiyaçlar olan tüketim ürünlerine yüksek oranda zam geldi. Ücretlere yapılan zamlar daha cebe girmeden eriyip gitti. Ücretler işçilerin hiçbir etkisinin olmadığı bir ortamda ve işçi sınıfının talepleri dışında belirleniyor. İşçi sınıfının çaresiz olduğunu düşünen patronlar, işçileri kendi belirledikleri ücretlere

mahkum ediyorlar, işçileri işsizlik ve işsiz kalma korkusuyla tehdit ederek, boyun eğmesini istiyorlar. İşçi sınıfının borçla yaşadığını bilerek, bu durumu kendi lehlerine çevirip tetditkar bir tutumla işçilere saldırıyorlar. Bankalara ya da küçük işletmelerde patronlara borçlu olan işçiler, geleceğini ipotek etmiş durumda. İşten atılma ve borçlarla karşı karşıya kalma korkusundan dolayı işçiler, tepki gösteremez durumda bırakılıyor. Herhangi bir örgütlü mücadele de yürütemiyorlar. En doğal hakkı olan – anayasayla da bu hakkı tanınmış olan işçiler- sendikalı olmaktan bile imtina ediyorlar. İşçi sınıfının bu kısıkaçtan, sömürü düzeninden kurtulmasının yolu da birlikte hareket etmesi ve örgütlü mücadele yürütmesinden geçiyor. Örgütlü gücü hiçbir güç yenemez. Esir değiliz, patronlara da esir düşmeyeceğiz. Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadelesi. Birleş, Örgütlen, Özgürleş!

Devrimci İşçinin Not Defteri -2-

Proletaryanın Sınıf Savaşı

Tarihsel Gelişim

İşçiler, iş ve yaşam koşullarının kötülüğü karşısında başlangıçta, ilkel ve tekil başkaldırmalarla”mülkiyetin dokunulmazlığı”nı hiçe sayarak”suç”işlemeye başladılar. Bu aşamada.kişilerin tekil protestoları söz konusu olduğu için sınıf savaşımdan söz edilemez.İşçi sınıfı kendiliğinden sınıftır.

Sınıf olarak proletaryanın ilk tepkisi sanayi devrimiyle birlikte gelir. Bu tepki makine kırıncılığı olarak yansır.

Bu aşamada, işçiler kendi sınıf çıkarlarını ve düşmanlarını anlamamış ve rgütlenmemiş olduklarından hala “kendiliğinden sınıf”oluşturmaktadırlar. Endüstrinin gelişmesi ve

yerleşmesiyle birlikte proletarya sayıca arttı ve kentlerde yoğunlaştı. Sömürüye karşı savaşımlı ulus çapında genişledi. Savaşım, tekil insanların ya da,küçük gurupların eylemi biçiminden,sınıflar arası çatışma düzeyine yükseldi. ”İşçi sınıfının ülke çapında ayrı bir sınıf olduğu bilinciyle.yine ayrı ve düşman sınıf kapitalistlere karşı savaşım amacıyla birleşmesiyle birlikte, savaşım, sınıfın sınıfa karşı savaşımı” oldu. Bu aşamada proletarya”kendisi için sınıf”düzeyine yükseldi. Her sınıf savaşımı siyasal savaşımdır. Çünkü kapitalistlere karşı savaşım siyasal savaşım olduğu ölçüde sınıf savaşımı olur. Ancak bunun da bir kendiliğinden ulaşabilecek sendikal siyaset düzeyi, bir de en yüksek düzeyi olan bilinçli devrimci siyaset vardır. Bu en yüksek düzey işçi sınıfının tam anlamıyla kendisi için sınıf olması demektir.

Herkes Mağdur

Mustafa Özkan

Özellikle kış aylarında Karadeniz Bölgesinin vazgeçilmez sebzesidir. Ayrımsız ülkenin tüm insanları Giresun, Ordu ve Samsun'da pancar çorbası, diğer yerlerde ise lahana çorbası diye anılan bu lezzetli yiyeceği zamanla tanımış ve severek yemiştir. Böylece tüm ülke insanının en bilinen yemekleri arasına girmiştir, kara lahana yani pancar çorbası! nın olmadığı zamanlarda ıspanak alır yerini.

Buraların bir sözü vardır "o kadar yoksulluk çektik ki, az kalsın mısır ekmeği tükenip buğday ekmeği yemek zorunda kalacaktık!" Yani burada dört şey oldu mu açlık-yokluk hangi düzeyde olursa olsun hiç önemi yoktur. Karın doyurulur bir şekilde. Protein ve vitamin buranın ürünlerinden bir şekilde sağlanır nasılsa, başka şeye gereksinim duyulmaz. Buranın tarla ve bahçelerinde yetişen, denizinden çıkan bu ürünlere alıcı ulaşamıyor artık, üreten ve satıcı sattıklarıyla geçinemiyor! Bir ton mısırı olan biri, onları una çevirip satmaya kalkışsa, kilosuna da on lira dese; yarısı masraf!

Kalanını satarken harcadığı emeği düşündüğünde asgari ücretin yarısına geliyor, kazanç... sosyal güvence yok, yaşam güvencesi yok! Yirmi liraya satsa, alan yok, dolayısıyla buğday ekmeğine bile muhtaç olma durumları ve ona bile ulaşamamaları! Ispanak ve lahanayı yol kenarlarına bile ekseyiz yetişir buralarda. Fidesi, gübresi ve birkaç kez dibini kazıp otlarını temizlenmesine verilen emeği saymazsanız belki de en masrafsız bir ürün. Yağmur-çamur içinden ve kar altından toplanan bu ürünlerin yetişmesine hiç emek verilmeyip, hiç masrafı olmadığını düşünelim. Kilosu da bugünlerde ki gibi on-on beş lira olsun. Her lahana ıspanak satan da her pazarda yirmişer tane satsın. Kazanacağı para altı yüz lira! Bunun satılamayanını düşünelim. Köyden geliş-gidiş masrafları. Pazarda içtiği bir çorba gibi masrafları katınca en az yüz lira. Üretim masrafını yok sayıyoruz. On pazara gitse, beş bin lira aylık. Yani asgari ücretin biraz üstü. Vergileri saymadık, pazar yeri haraçları da yok! Hal böyle olunca, alıcı alamıyor en sevdiği yiyecekleri ve olmazsa olmaz saydıklarını; Satıcı ve üretici sattıklarıyla yaşamını sürdürüyor! İşte asıl kapitalizm bu! Bir avuç düzenbaz dışında kimsenin memnun olmadığı bir düzen! Alıcıya düşman, satıcıya da! Onun için değiştirmek lazım. Alıcı ve satıcının aynı sıkıntılarla uğraşması belki de kolaylaştırıyor işi. Ama karşımızda devasa bir örgütlü güç var, bizde ise sayısal olarak devasa bir güç! Onlar örgütlü oldukları için güçlerini kullanıyorlar, olmazsa TOMA cop! Bizim gücümüz dağınık, örgütsüz! Bu örgütsüzlüğü ve dağınıklığı or-

tadan kaldırma görevi elbette, kara lahana sever Karadeniz halkının görevi değil. Bu görev kendini sınıf mücadelesine adanmış herkesin! Bu görev tamamlanınca mağdur olanlar bir araya gelecek ancak. İşte o zaman son barbarlık, kapitalizm ortadan kalkar.

Kürtlerin Destanı...NEWROZ

Her halk kendi kimliğini, mücadelesini, kültürünü ve umutlarını tarihsel bir ana ve mitolojiye dayandırır. Destanları masallaştırarak uykuya dalmak da destanları hayata sunarak- tüm halkların renkleriyle- mücadelede birleştirmek ise ancak; ezilen, sömürülen halkların, yoksulların, emekçi ve işçilerin gelecek dünya düşüyle eşdeğerdir. Bir destanı, Demirci Kawa'nın isyan ateşini kaç bin yıl sonra yine ve hep yeniden tutuşturan, Ortadoğu'dan, Asya'ya, Kafkaslara dek her yıl 21 Mart'ta coşku ve umutla kutlanan bir güne dönüşen Newroz'u, dünden bugüne taşıyan Kürt halkı ve mücadelesidir. Kürtlerin Newroz'u ve isyan ateşi, bir başkaldırı ve özgürlüğe kavuşmanın destanıdır. O yüzdendir ki sadece bir kutlama niteliğine ya da bahar bayramı havasına büründürülemez. Demirci Kawa'nın Asur Kralı Dehag'ın zulmüne karşı yaktığı isyan ateşi, yüzyıllardır devam eden Kürt halkına yönelik zulüm, baskı, inkar, asimilasyon, savaş ve yıldırmanın bugün de canlı izdüşümüdür. O yüzdendir ki Newroz, Kürt halkı için, bir asırlık trajedinin, inadin, direniş ve umudun en güçlü sembolüdür. Newroz Destanı, Kawa'nın özgürlük ateşinde birleşmenin çağrısıdır. Zulme, baskıya, inkara, asimilasyona, yokluğa, geleceksizliğe, çaresizliğe

karşı hayatı her rengiyle üretenlerin ve mücadelelerinin ortak paydası olma çağrısıdır. Bu destanı kanlı canlı ayakta tutan ve mücadele ve siyaset hafızasına taşıyan Kürt halkıdır. Tarih boyunca aynı coğrafyada görünmez sayılan, ötekileştirilen, özgürlük ve yaşam hakkı elinden alınan, çocuk, kadın, yaşlı, genç, topyekün yalnızlık çılgılığı atan Kürt halkı özgürlük ve isyan ateşinin başında durmaya devam ediyor bu destan ve zulüm var oldukça... Yaşamın, mücadelenin, yeni bir dünya düşünün etrafında durmak, insanlığın makus talihini değiştirmek için, bizler de ses vermeliyiz." İstanbul'un Diyarbakır'ı kışkırtması gibi"*

‘Newroz piroz be !’

*(Selahattin Demirtaş.)

3.sayfadan devam

Bu durum Putin'in 2000'de iktidara gelmesiyle değişmeye başladı. Seçimlerde Putin'in rakibi Komünist Parti adayydı. ABD ve AB Komünist partisinin kazanmaması için bütün olanaklarıyla Putin'i destekledi.

Putin iktidarıyla birlikte Rusya'nın çökmeye yüz tutan kaderi de değişmeye başladı.

Rusya yeniden güçlenerek eski Rus toprakları üzerinde nüfusunu artırmaya başladı. Asya'da Çin ve Hindistan'la ilişkilerini geliştirerek uluslararası bir güç olma yolunda ilerledi. Bu durum ABD ve İngiltere'nin Rusya'ya karşı adım adım geliştirilen kuşatma faaliyetlerini hızlandırdı.

Rusya bu faaliyetlere karşı diplomatik protestolar dışında etkili bir tepki gösteremedi. Ama Gürcistan'ın NATO'ya alınması gündeme gelince, Rusya'nın tepkisinin niteliği ve boyutu değişti.

Abhazya ve Güney Osetya'nın bağımsızlık ilanına Gürcistan'ın askeri müdahaleyle karşılık vermesi, Rusya'yı harekete geçirdi. Rus birlikleri Osetya ve Abhazya'ya girdi. Ardından bu iki ülke fiilen Rusya Federasyonu'na eklendi.

ABD ve İngiltere aldığı bu darbelere karşın; Kafkasya ve Orta Asya'da Rusya'yı kuşatma faaliyetlerini sürdürmeye devam etti. 2020'de benzer bir senaryo Kazakistan'da uygulamaya konuldu ve başarısız oldu. Türkiye, ABD ve İngiltere'nin bu kuşatma faaliyetinde; Gürcistan, Ukrayna, Azerbaycan ve diğer Orta Asya Cumhuriyetleri'nde, (orduların eğitilmesinde, silah satışı ve altyapı tesislerinin kurulmasında) önemli roller üstlendi.

Rusya'nın güneyden kuşatılmasının diğer bir adımı da Ukrayna'nın NATO'ya alınma girişimiydi.

2010'da Ukrayna'da yapılan seçimi Rus yanlısı Viktor Yanukoviç'in yeniden kazanması ve Yanukoviç'in 2013'de AB ile yapılmış olan ortaklık anlaşmasını imzalamayı reddetmesi, Ukrayna üzerindeki nüfus savaşının ikinci perdesini açtı. Tıpkı 2004'teki gibi protestolar başlatıldı, protestolar kısa sürede silahlı ayaklanmaya dönüştü. Yanukoviç istifa etmek zorunda kaldı. Devlet aygıtının önemli bir parçası haline getirilen, çoğunlukla Batı Ukrayna'da yaşayan Leh (Polonyalı) kökenlilerden oluşturulan aşırı milliyetçi paramiliter güçler (bunlar II. Dünya Savaşı'nda da Nazilerin Ukrayna'yı işgal etmesi ve 5 milyon Ukraynalının öldürülmesinde önemli roller üstlenmişlerdi.) Rusların yoğun olarak yaşadıkları, Kırım, Odessa, Kharkiv, Donetsk, Lugansk gibi kentlerde etnik temizlik olarak nitelenebilecek katliamlara yapmaya başladı. Donbass bölgesinin özerkliği kaldırıldı. Sokakta bile Rusça konuşma yasaklandı. Rusya'nın silah ve askeri

personel yardımıyla Donetsk ve Lugansk'ta bağımsızlık hedefiyle başlayan ayaklanmalar sonucunda Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri (Novorossiya Federal Devleti) kuruldu. Ukrayna Ordusuyla, Rus bağımsızlıkçılar arasındaki bu savaş Şubat 2015'te yapılan bir ateşkesle geçici bir sonuca bağlansa da Ukrayna hükümeti yakaladığı her fırsatta bu bağımsız cumhuriyetleri boğmaya çalıştı.

2014 krizinde Kırım bağımsızlığını ilan etti ve Rusya Federasyonu'na bağlanma kararı aldı. ABD ve İngiltere uzun bir dönemden beri Ukrayna'yı NATO'ya alma planını adım adım geliştirerek silahlandırıyor.

Rusya, Avrupa'daki dengeyi ABD ve İngiltere lehine değiştirecek bu hamleye karşılamak üzere Donbass'taki iki cumhuriyeti tanıyarak savaşı başlattı. Bu savaş ne bağımsızlığını ilan eden iki cumhuriyetle Ukrayna arasında ne de Rusya'yla Ukrayna arasındaki bir savaştır.

Bu savaş emperyalist güçler en başta da ABD ile Rusya arasında uzun bir süreden beri devam eden düşük yoğunluklu savaşın ileri bir evresidir. Bu savaş, birkaç başlık altında özetlemek mümkündür:

Birincisi; devam etmekte olan emperyalist savaş, yeni bir aşamaya girmiştir. İçinde bulunulan savaşın karşıt cephelerinin ana aktörleri netleşmiştir. ABD ve İngiltere hegemonyasında yapılan 2021 Haziran NATO Zirvesi, Rusya ve Çin'i düşman taraf olarak belirleyerek bunu açıkça ortaya koymuştur.

İkincisi; dün olduğu gibi bugünde ulusal sorun, ulusların kaderini tayin hakkı, emperyalist güçler tarafından pazar ve nüfus alanı bölüşümünün bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Üçüncüsü; ABD Rusya'nın Ukrayna'ya bu müdahalesini kullanarak Avrupa üzerinde kaybetmeye başladığı hegemonyasını güçlendirmiş, güç kaybeden NATO'yu yeniden konsolide etmiştir.

Dördüncüsü; Rusya kendi nüfus alanını büyütmüş, uluslararası güç dengesindeki konumunu, Çin ve İran'la olan ittifakını güçlendirmiştir. Bu savaş ayrıca ABD'nin ekonomik hegemonyasının kurumlarının ve yaptırım tehdidinin gücünün test edilmesini sağlayacaktır.

Beşincisi; Komünist hareketin ideolojik, politik ve örgütsel dağınıklığı, savaşa karşı devrimci mücadeleyi etkisizleştirmekte ve emperyalist devletlerin işçi sınıfı baskısı olmadan, manevra kabiliyetlerini artırmaktadır.

Altıncısı ve en önemlisi; dünyanın emperyalist savaş ve devrimci bir altüst oluşun eşiğinde olduğu bugün komünistlerin önündeki en büyük görev, devrimci hazırlık görevidir, yani işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılması için sağlam ve disiplinli bir komünist önderliğin yaratılmasıdır.

1836 Lowell Grevi: 1834'te bir tekstil fabrikası. Yaşları 16-35 arası kadınlar, ücretlerdeki %15'lik kesintiye karşı iş bırakma ve devamında 1936'da grev kararı alırlar. Grev yenilgiye uğrasa da kadın işçilerin ilk grevi olur ve 1845'e kadar bir dizi grev beraberinde gelir ve ilk kadın birliği Lowell Kadın İş Reform Örgütü kurulur ve Birlik Endüstrinin Sesi adlı bir yayın çıkarır.

1903 Crimmitschau Grevi: Saksonya'da bir tekstil fabrikasında on saatlik işgünü ve ücret artışı talebi ile yapılan greve çok sayıda kadın işçi katıldı. Sendikaların görmezden geldiği kadınlar coluk çocuk greve katıldılar ve patron lokavt kararı almak zorunda kaldı. Grevin etkisi, 5 yıl sonra on saatlik işgünü'nün kabulü ve grev zaferiyle sonuç verdi.

1910 Bursa Grevi: Bursa'da çalışma koşullarının düzeltilmesi için ipek işçisi kadınlar greve giderler. Ücret eşitsizliği, sağlıksız çalışma koşulları, ucuz emek olarak görülen bedenlerine sahip çıkmak için taleplerini dillendirirler. Bu grev ülkede gerçekleşen ilk kadın grevi olur.

1912 Lawrence Grevi: Ocak 1912'de ABD'nin Massachusetts eyaletinde, dokuma işçilerinin grevi kadın ve çocukların 54 saatten fazla çalışmasını yasaklayan kanun üzerine başladı. 12 Ocak'ta 10 bin dokuma işçisi greve çıktı. Everett Pamuk fabrikası işçisi kadınlar ayağa kalktılar ve tüm fabrikalardaki işçileri greve çağırdılar. 25 farklı ulustan kadın bir araya geldi. ABD'li kadın işçilerin ilk yığinsal grevi zaferle sonuçlandı ve tarihe "Ekmek ve Güller" grevi olarak geçti.

1966 Herstal Grevi: Belçika'nın FN Herstal silah fabrikasında çalışan 3000 kadın, eşit ücret talebi ile 3 ay greve gider. Sendikalar kamuoyu yaratan bu greve destek vermek zorunda kalırlar. Kadınların grev taleplerinin kısmen karşılanması ve ücret artışı ile son bulur. Bu grev eşit ücretin gelecekte toplu sözleşmeye girmesinin yolunu açar.

1968 Dagenham Grevi: Londra'da Ford Dagenham fabrikasında dikiş makinelerinde çalışan 187 kadın işçi, cins ayrımcılığına karşı "eşit işe eşit ücret" için greve gittiler. Yarı kalifiye görülmeleriyle greve gidildi. Üç haftalık grevlerine Ford'un diğer fabrikalarındaki kadınlar da katıldı. Ford'un tüm üretimi durdu. Dagenham grevi kadın hareketinin yükselmesine önemli katkı sağladı.

8 Mart

Kadın Mücadelesi ve Grevlerinin Genel Grevlerin Önünü Açtığı, Sınıf Mücadelesinde Kadınların Öncü Rolünü Yadsımayan Bir Sınıf Mücadelesinin Kaldırıcısıdır 8 Mart

8 Mart 1857... Tarihin kadınlar ve insanlık adına en güçlü tanıklıklarından biridir. İkinci Enternasyonalin öncü komünist militanlarından, Spartakist Birliğin ve Almanya Komünist Partisi'nin kurucularından olan Clara Zetkin'in girişimiyle II. Enternasyonalin Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda 129 yoldaşını aynı eylemde yitiren New York'lu kadın tekstil işçilerinin grevi anısına ölümsüzleşmiştir. O günden bugüne emekçi kadınların, kadının kurtuluşu ve sınıfsal mücadelesinin kaldırıcısıdır 8 Mart. O günden bugüne ağırlaşan ve artan sorunlarla mücadelede olduğu kadar sınıfsal mücadelede de kadının konumunun belirlenmesinde ilk pratik adım olmuştur.

Kadının özgürlük arayışı, bir bütün olarak kapitalizmin insana ve yaşama dayattığı eşitsizliklerden ve sınıf temelinden bağımsız değerlendirilemez. Kadın hareketinin bugüne kadar ne yazık ki ulusal bağımsızlık kahramanı Jeanne D'Arc'tan başlarsak, Paris Komünü'nde barikat yapımında yer alan, Versailles'a kafa tutan, kadın örgütü yöneticisi oldukları için giyotinde can veren, on binden fazla kadına ve Enternasyonal toplantılarında Clara Zetkin'in başı çektiği sosyalist feminist hareketlere rağmen,

kadın hareketinin bayraklaşamayan başarıları, özünde burjuva kültürüyle ezilen başkaldırlar olarak kalmış, mücadele içinde bile kadın mevzi kazanmak için halen direnmektedir. Kadın sorununun gündemi de mücadelesi de sınıfsal bilinçle ortaya çıkmış, proleter kadınların tarihsel süreçte canı pahasına ortaya koyduğu eşitsizliğe vurgu, bugünün kapitalist toplumunda en yakıcı gerçekliktir.

Tüm emekçi kadın ve erkeklerin; baskı, sömürü ve sefaletle karşı mücadeleleri bir haktır. Bugünün sorunu, bu ülkenin başta proleterleri olmak üzere, tüm devrimci demokrat ve sosyalistlerine de görev ve içselleştirilmiş bir sorumluluk yüklemektedir. Bu aynı zamanda bir zorunluluktur da.

Omuz omuza yürünmeden aşılmaz, insanlığın kurtuluşuna gidilen yol... Evde, sokakta, tarlada, fabrikada, okulda, üniversite de kadını mücadeleye çekmeden, yoldaşlığın cinsiyet üzerinden tarifini kaldırmadan, bugünden yarına mihenk taşı olacak dönüşümleri beyinde, yürekte gerçeklemeden kurtuluş yok hiç birimize... Biz kadınlar, tüm tarihimizle, mücadele gücümüzle olmamız gereken yerdeyiz. Ya siz ?

1973 Pierburg Grevi: Almanya'nın Pierburg otomobil ve yedek parça fabrikasında çoğunluğu kadın çalışanın, düşük ücret, ırkçılık ve cinsiyetçiliğe karşı başlattığı grev polis saldırılarıyla karşılık buldu. Erkek işçilerin de dayanışmasıyla tüm işçiler bir araya geldi. Patron geri adım attı ve kadınların talepleri kabul edildi.

1978 Fleck Grevi: Kanada'da otomobil yedek parçası üreten Fleck fabrikası, emsallerinden çok düşük ücret ve güvensiz çalışma koşulları nedeniyle çoğu kadın olan işçiler sendikalaşma kararı alır. Toplu sözleşme adımı atılmayınca grev başlatırlar. Haftalarca süren grev, uzun yıllar sonra kadın işçilerin o grevdeki taleplerinin yasalaşmasıyla önemini korur.

2006 Mahalla Grevi: Çoğunluğu kadınlardan oluşan Mısır Kahire'de ki Misr fabrikasında ortaya çıkan ve Mısır'ın en kitlesel kadın grevi olan Mahalla grevi, çalışma saatleri ve düşük ücrete karşı sadece greve gitmeyip fabrika işgaline kadar ilerlemiştir. Kadın işçilerin öncülüğü erkek işçileri de harekete geçirmiş ve kadın öncülüğündeki grevlerin örneği olmuştur.

Söz ve Eylem Yayınları adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Münir Köymen
Siyasi, Süreli, Yaygın Türkçe Yayın Adres: Sırapınar Mah. Kilim Sok. No: 2/1 Çekmeköy/İst.
Baskı Tarihi: Mart 2022 Baskı Yeri: Özdemir Matbaacılık, Maltepe Mah. Gülmüşsuyu Cad.
Odin Topkapı Senti No: 28/245 Zeytinburnu /İstanbul Telefon: 0212 577 54 92

2006 Novamed Grevi: Antalya Novamed GMBH fabrikasında çoğu kadın işçinin düşük ücret, çalışma koşulları, mobing ve kişilik haklarına değin uzanan haksızlıklara karşı Petrol-İş'de örgütlendiler. Sendikal örgütlü mücadeleleri yurtdışında da ses getirdi ve toplu sözleşme imzalanmasıyla başarıya ulaştı.